

lige noget andet og mere, det mærkede Baronet, da Laura Møller, for at kunne drive Forretningen tilfredsstillende, udover Løn og Tantieme, ønskede Prokura med Ret til at skrive Veksler m. m.

Det kunde Baronet ikke uden videre gaa med til, men gennem Bladene bekendtgjorde han, at hun havde Fuldmagt til at drive Møllen, og privat fik hun altid de nødvendige rede Penge hos ham selv.

Efter 4 Aars Bestyrertid døde Lehnsharonen, og Møllen ønskedes solgt.

Enkebaronesse Benedikte Rosenørn-Lehn tilbød da at laane Laura Møller den nødvendige Kapital, saa hun kunde købe Møllen med tilhørende Landbrug, atter en sjælden Tillidsfuldhed.

I 1909 købtes yderligere en Nabogaard paa 45 Tdr. Land.

Laura Møller har modtaget Valg til Hjælpekasse og Menighedsraad. Som Medlem af dette sidste skyldtes det hende, at den eneste kvindelige Valgmand til Valget til det kirkel. Udvalg i 1904 kom fra denne Egn.

Thyra Jensen.

Fællesmødet 1916.

I Breve til Hovedkontoret udtales der jævnlig Frygt for at holde Fællesmødet i Aarhus paa Grund af den Meningitis-Epidemi, der har hærget Byen for nogle Uger siden.

Vi tillader os i den Anledning at oplyse vore Læsere om, at vi gennem vor Aarhus-Kreds er i stadig Forbindelse med Amtslægen, og at denne har erklæret, at der er ingen Fare. Der er efter vort Skøn ingen Grund til at undlade at forberede os paa at holde vort Møde som bestemt i Aarhus d. 15., 16 og 17. Juni.

Lægerne regner absolut Epidemien for bekæmpet, og der har saa godt som ingen nye Tilfælde været i den sidste Tid. — — —

Alt tegner til et godt Møde. Der er indmeldt over 200 Delegerede, og som det vil fremgaa af Dagsordenen, der findes andet Steds i Bladet, skal der flere interessante Punkter til Behandling. —

Vel mødt i Aarhus!

Kvindeligt Erhvervsarbejde og kvindeligt „Tjenesteaar“.

—o—

Der er i Tyskland i Smaaskrifter og Bladindlæg blevet ført en meget livlig Forhandling om Indførelse af et »Frauendienstjahr«.

En kvindelig Medarbejder ved »Sozialistische Monatshefte« siger i et af dette Tidsskrifts sidste Hefter, at der er brudt en sand Syndflod løs af de forskellige Skrifter om dette Emne, og søger at udrede den Idé, den Betragtningssmaaade, som ligger til Grund for Flertallet af de fremkomne Forslag. Herom skriver hun:

»Den voldsomme Forandring i Forholdene, som Krigen medførte, lærte de tænkende blandt Kvinderne at se mangt og meget i et skarpere Lys; det galdt frem for alt Nødvendigheden af en dybere Sammenknytning af Kvindens Liv som Enkeltvæsen med Samfundshelheden. En hel Række praktisk saglige Problemer førte dem direkte for Øje, hvad de ellers kun teoretisk havde hørt uden Forbindelse med deres personlige Tilværelse: at ogsaa Kvinden i første Række er Medlem af en bestemt, paa den eller den Maade udformet menneskelig Samfundsorganisation, og at denne Organisations Udformning over den stærkeste Indflydelse paa hendes Liv. De vilde ved Krigens Begyndelse i patriotisk Begejstring ofre sig for Fædrelandet, men følte hurtigt, at selv den højeste Offervillighed ikke er tilnærmelsesvis saa meget værd, som den simpleste saglige Kunnen. De saa, at de vigtigste Produktionsgrene laa stille, fordi den uskoledede kvindelige Kraft ikke uden videre kunde træde ind i de Pladser, den faguddannede Mand havde forladt. De saa ogsaa, hvor uendelig vanskeligt det var at opdrage Kvinderne til at begribe selv de simpleste samfundsmæssige Forpligtelser i huslige Sager, altsaa paa deres eget ganske særlige Omraade, fordi de netop altid kun havde lært at handle udfra deres Families Interesse. Det laa nær heraf at drage følgende Slutninger:

1) Vi maa uddanne Kvinderne til socialt Hjelpearbejde.

2) Vi maa lære dem at udføre fagligt Arbejde, for at de i paakommen Tilfælde kan erstatte Manden i hans Virksomhed.

3) Vi maa sørge for huslig Uddannelse for at opnaa en ikke blot privat

men ogsaa samfundseconomisk fornuftigere Husførelse. Og endelig:

4) Vi maa for at give vort fædrelandskærlige Sindelag Udtryk indføre noget for Kvinderne, som kan svare til den mandlige Værnepligt.«

For flere af dem, der har hævdet Ønskeligheden af et kvindeligt Tjenesteaar, synes Hovedsagen at være den, at drage Bourgeoisiets ledige Døtre ind i en social Virksomhed med Tvang fra Statens Side til at blive der en bestemt Tid (1 til 2 Aar). Dr. Rosa Kempf henviser i »Archiv für Sozialwissenschaft und Sozialpolitik«, 41. Bd. S. 422 f. f. til, at hele Spørgsmaalet i Grunden kun angaar en lille Kreds af velstaaende unge Piger. Alle andre opfylder deres Samfundspligt i deres Erhverv.

I Samklang med denne Tankegang skriver vedkommende Medarbejder i »Sozialistische Monatshefte«: »En alvorlig Kamp kan ikke dreje sig om et kvindeligt Tjenesteaar, men om Spørgsmaalet: Fagarbejde eller ej?«

Heri ligger en stærk Underkenden af den Betydning, et kvindeligt Tjenesteaar vil kunne have ogsaa for dem, der er uddannet i et bestemt Fag. Men Forfatterinden har ikke helt Uret, naar hun skriver:

»Skal altsaa virkelig Bevidstheden om en social Forpligtelse vækkes til Live hos Kvinderne, saa opdrage man hver enkelt til Udøvelse af et Erhverv, og gennemtrænge hende med Følelsen af, at Pligten til at udrette et dygtigt Arbejde i et bestemt Erhverv er den grundlæggende Samfundspligt, uden hvis Opfyldelse ogsaa personlig sædelig og aandelig Fuldkomngørelse bliver en Umulighed. Men man lære fremfor alt ogsaa det store Flertal af Proletariatets Kvinder at se noget mere i deres Gerning end et tvungent Erhvervsarbejde, som man snarest mulig kaster fra sig, naar man kan eksistere det foruden; man vække i dem Interesse for den kvalificerede, teknisk fuldt tilfredsstillende Arbejdsydelse, som den arbejdende selv kan føle sig stolt over.«

— — —

En ganske lignende Tankegang møder Læseren i et lille Skrift af Louise Zietz, udgivet af det tyske socialdemokratiske Partis Styrelse: »Zur